ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **V. B.,** zastoupen Mgr. Petrem Nesporným, advokátem se sídlem Puklicova 1069/52, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2012, č.j. KUJCK/832.3/ 2012/ODSH/kl, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 4. 2012, č. j. 10 A 13/2012 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutí správních orgánů

[1] Z obsahu správních spisů vyplývá, že žalobce spáchal v době od 26. 4. 2009 do 23. 6. 2011 několik přestupků, které všechny byly projednány v blokovém řízení. Ve čtyřech případech se jednalo o přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále „zákon o přestupcích“) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), spočívající v tom, že žalobce nebyl jako řidič za jízdy připoután bezpečnostním pásem, jednou šlo o překročení povolené rychlosti a jednou o držení telefonního přístroje za jízdy. Za tyto přestupky byly žalobci uloženy pokuty, které zaplatil. Na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích byly následně prováděny záznamy bodů v registru řidičů, po dosažení 12 bodů byla tato skutečnost žalobci

oznámena a byla mu též zaslána výzva k odevzdání řidičského průkazu. Poté přišel žalobce s tvrzením, že poslední případ ze dne 23. 6. 2011 se nestal, přestupek jízdy bez zapnutí bezpečnostních pásů nespáchal a policií byl kontrolován jen kvůli jednomu nefunkčnímu světlometu jeho vozidla.

[2] Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 16. 1. 2012, čj. KUJCK/832.3/2012/ ODSH/kl, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 2. 12. 2011, čj. MAU/19045/2011 Ru., a toto rozhodnutí, kterým byly zamítnuty námitky žalobce dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu proti provedenému záznamu v registru řidičů, potvrdil.

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích

[3] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále „krajský soud"). Namítl dva žalobní důvody. Jednak poukázal na to, že žalovaný projednal toliko jeho blanketní odvolání, které neobsahovalo žádné odůvodnění. Tím porušil povinnost dle ust. § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád"), dbát na obsahové náležitosti odvolání, nevyzval žalobce k odstranění vad odvolání (§ 37 odst. 3 správního řádu) a postup žalovaného se tak dostal do rozporu s právem žalobce na vyjádření ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále „Listina"). Žalobce je přesvědčen, že takovým postupem „*došlo k zásahu do jeho práv tvrdit pro věc důležité skutečnosti a navrhnout potřebné důkazy, čímž došlo k porušení zásady rovnosti stran a základních zásad správního procesu, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí*". Druhým žalobním důvodem žalobce napadl věcnou správnost rozhodnutí o přestupku s tvrzením, že přestupek dne 23. 6. 2011 nespáchal, avšak s významnými námitkami žalobce se Magistrát města České Budějovice ani žalovaný dostatečně nevypořádaly, neboť se nezabývaly jednotlivými pokutovými bloky, ze kterých by bylo možné usuzovat na správnost přestupkového rozhodnutí a tedy také správnost bodového hodnocení.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Vycházel z toho, že v řízení o zápisu bodů do registru řidičů dle § 123c odst. 1 silničního zákona hodnotí správní orán pouze to, zda pro záznam existuje zákonem stanovený podklad, v tomto případě pravomocná rozhodnutí o žalobcem spáchaných přestupcích, na jehož základě jsou body do registru připisovány. V řízení o námitkách proti takovému zápisu bodů do registru řidičů dle § 123f silničního zákona, není příslušný správní orgán oprávněn přezkoumávat pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku, a to z věcných ani procesních hledisek. Tato pravomoc přísluší jinému orgánu, který zkoumá „*naplnění všech zákonných znaků přestupku (objektivních i subjektivních, formálních i materiálních*". Krajský soud v té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, který rozsah pravomoci správního orgánu v řízení o námitkách dle § 123f silničního zákona jednoznačně definuje.

[5] Krajský soud nicméně zároveň konstatoval, že v samotném přestupkovém řízení byl skutkový stav řádně zjišťován, a to nejen záznamy registru řidičů, nýbrž také listinami, pokutovými bloky, vztahujícími se k jednotlivým přestupkům žalobce. Tak bylo

zjištěno, že pokutové bloky byly řádně vyplněny v souladu s § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, žalobce proti kvalifikaci přestupků v době jejich blokového projednání nic nenamítal, uložené pokuty zaplatil a podpisem stvrdil rovněž převzetí dílu „B“ těchto pokutových bloků.

[6] Námitky žalobce směřující proti postupu žalovaného při projednání nezdůvodněného odvolání žalobce krajský soud v zásadě uznal za oprávněné, nikoli za zásadní pro posouzení věci. Rozhodnutí správního orgánu prvého stupně bylo přezkoumáno komplexně a zohledněny byly veškeré významné skutečnosti, takže žalobce nebyl na svých právech nijak zkrácen.

Kasační stížnost

[7] Žalobce napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), vycházející z argumentace správní žaloby podané u krajského soudu. Z předpokladu osvědčení skutečnosti existence způsobilého podkladu pro zápis bodů v registru řidičů, tedy pravomocného rozhodnutí o přestupku, podle žalobce vyplývá, že v případě výrazných pochybností o takovém podkladu bylo v souladu se zásadami správního řízení namístě takové pochybnosti prověřit. Žalobce svou argumentaci uzavírá tvrzením, že „V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal...případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.“ V identické podobě jako ve správní žalobě namítl žalobce také tu vadu řízení, spočívající v projednání banketního odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice žalovaným, který se ani nepokusil odstranit vady odvolání výzvou žalobci k jejich odstranění. V důsledku tohoto postupu nemohl žalobce uplatnit své výhrady proti věcné správnosti výsledku přestupkového blokového řízení a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. Odkazem na právo využívat procesních institutů daných zákonem žalobce rovněž odmítl závěr krajského soudu o účelu podání pouze banketního odvolání, spočívající ve snaze o protahování správního řízení.

[8] Žalovaný možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 věta před středníkem s. ř. s.). Neshledal zároveň důvody, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 část věty za středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Klíčovou otázkou tohoto řízení je posouzení, zda v řízení o námitkách dle § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále „zákon o

silničním provozu“) proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, se lze zabývat věcnou správností pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle zákona č. 200/1990 Sb. (dále „zákon o přestupcích“), které tvoří základ pro zápis bodu v registru řidičů, v tomto případě dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[11] Vedlejší problematiku tvoří význam námitky žalobce, směřující proti procesnímu postupu žalovaného, který rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu toliko na základě jeho banketního odvolání, tedy bez toho, že by se zabýval povinností usilovat o odstranění vady tohoto podání. Podle žalobce tím došlo k porušení zásady rovnosti stran a důsledkem tohoto nesprávného postupu bylo právě i to, že žalobce nemohl uplatnit své výhrady proti věcné správnosti rozhodnutí o přestupku ze dne 23. 6. 2011, jehož spáchání dnes popírá.

Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Podle zákonného popisu tento kasační důvod představuje nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis (ustanovení), nebo je sice aplikován správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen. Žalobce se dovolává druhé uvedené varianty. Jeho úvaha je však nesprávná.

[13] Řízení o zápisu bodů do registru řidičů dle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, stejně jako řízení o námitkách proti rozhodnutí o zápisu bodů do registru řidičů dle § 123f odst. 1 uvedeného zákona a řízení o přestupku dle zákona o přestupcích představují z hlediska jejich předmětu samostatná řízení. Zatímco přestupkové řízení ústí event. v rozhodnutí o uložení sankce podle zákona o přestupcích, princip bodového systému, zde reprezentovaný řízením o zápisu bodů do registru řidičů, spočívá v tom, že za určité přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu jsou řidičům připisovány „trestné“ body. Názor na povahu tohoto opatření není jednotný. Část teorie i praxe se kloní k závěru, že se nejedná o další sankci, nýbrž administrativní opatření, vázané na určité protiprávní jednání (srovnej třeba rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 As 5/2005 - 63), o němž musí být dříve rozhodnuto pravomocným rozhodnutím. Hovoří se rovněž o bodech jako o jisté formě trestu nebo jiného opatření „sui genesis“, a to i v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“), viz například jeho rozsudek ve věci Malige versus Francie z roku 1998, ve kterém soud dospěl k závěru, že „*...odebrání bodů má v těchto případech nejen profylaktický, ale také kárný a odstrašující charakter a rovná se tak fakticky povahou vedlejšímu trestu.*“ Nicméně ani ESLP koncept tohoto dvojího trestání nezpochybnil, zdůraznil však princip soudní kontroly tohoto postupu. Z hlediska posuzované věci je významné další konstatování ESLP, že příslušné námitky proti tomu, že vůbec došlo ke spáchání deliktu, může dotyčný podat pouze v průběhu příslušného řízení (např. ve Francii před policejním, resp. trestním soudem, v Česku před příslušným správním orgánem, v případě přestupkového řízení také před orgánem policie) o přestupku a tím odvrátit případné odebrání bodů.

[14] Uvedená řízení navzájem souvisejí jen v tom smyslu, že výsledek přestupkového řízení tvoří základní podmínku provedení zápisu bodů do registru řidičů. Nejprve tedy musí být pravomocně rozhodnuto, že byl spáchán konkrétní přestupek. Judikatura nejvyššího správního soudu je v tomto směru stabilní, srovnej např. rozsudky ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93, nebo ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, oba jednotně vyjadřující závěr, že správní orgán, jednající o zápisu bodů do registru řidičů nebo o námitkách proti takovému zápisu zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[15] Tento princip není v českém právním řádu ojedinělý. Stejně je manifestován třeba zákonem č. 82/1998 Sb. o náhradě škody při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti. Legitimace k žalobě o náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím (§ 7 odst. 1 citovaného zákona) je podmíněna právě tím, že rozhodnutí zakládající nárok na náhradu škody, musí být již v době podání žaloby „*... pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.*“ (§ 8 odst. 1 citovaného zákona). Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Rozhodně není možné se teprve v průběhu řízení o náhradě škody dle uvedeného zákona zabývat otázkou, zda nějaké rozhodnutí zákonné je nebo není.

[16] Žalobcovy námitky v tom smyslu, že příslušný orgán, v tomto případě policie, přesvědčivě neprokázal spáchání přestupků, měly a mohly být žalobcem uplatněny ve správním řízení před příslušným správním orgánem a případně v dalších fázích přezkoumávání rozhodnutí o přestupku. Jedině v takto vyvolaném řízení měly tyto námitky své místo a příslušný správní orgán nebo soud by byl povinen se s nimi vypořádat. Pokud je žalobce neuplatnil, jistě věděl proč, nicméně rozhodující je skutečnost, že při zachování veškerých jeho práv přestupkové řízení, byť ve zkrácené podobě blokového řízení, proběhlo a vyústilo v pravomocná rozhodnutí o spáchání řady přestupků žalobcem.

[17] Neobstojí ani snaha žalobce podřadit zkoumaný případ pod režim čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů, zpochybněním přestupkového řízení údajným porušením uvedených lidskoprávních principů. Není pochyb o tom, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tato kautela se přiměřeně vztahuje také na řešení přestupků v blokovém řízení. ESLP v řadě svých judikátů dospěl k závěru, že jakákoli veřejnoprávní ustanovení sankční povahy nelze posuzovat podle jejich označení, nýbrž podle obsahu a účelu. Autonomní obsah pojmu trestní obvinění vyložil např. v případu Engel proti Nizozemí (1976). Podle jeho rozhodnutí není formální klasifikace deliktu podle vnitrostátního práva jediným rozhodujícím kritériem, nýbrž je spíše východiskem pro úvahu soudu. Dalším faktorem je povaha samotného deliktního jednání (podle normy a jejího předmětu: zdali má charakter všeobecný nebo se vztahuje jen na zvláštní, omezenou skupinu osob, zdali má účel

spíše preventivní či represivní, apod.). Citovaný článek 6 Úmluvy představuje záruku, že jakékoli trestní obvinění bude spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednáno nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem. Podle judikatury ESLP je v principu stejně jako trestní obvinění třeba chápat i obvinění z přestupku, viz např. věc Lauko proti Slovensku (1998) a Kadubec proti Slovensku (1998). Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje dle názoru Nejvyššího správního soudu závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním.

[18] Blokové řízení je rovněž řízení o přestupku, představuje tradiční speciální formu řízení v oblasti správního trestání. Umožňuje rychle vyřídit přestupky ve zkráceném řízení, a to méně formálním způsobem než tam, kde se postupuje podle obecných ustanovení zákona o přestupcích. Výsledkem blokového řízení může být i sankce, pokuta, kterou lze uložit na místě. Z toho vyplývá, že přestupek lze zpravidla projednat tehdy, byl-li pachatel při svém jednání na místě přistižen. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna, je to, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, nebylo by vůbec možné přestupek v blokovém řízení projednat a bylo by třeba se obrátit na standardně vedené přestupkové řízení, končící rozhodnutím, které lze, po vyčerpání opravných prostředků, napadnout žalobou ve správním soudnictví.

[19] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46 konstatoval, byť ve vztahu k přípustnosti žaloby ve správním soudnictví: „*... je-li podle § 68 písm. a) s. ř. s. žaloba nepřípustná tehdy, nevyužil-li žalobce opravných prostředků v řízení před správním orgánem, které zákon připouští, pak musí být nepřípustná i tam, kde žalobcovo právo na podání opravného prostředku zůstalo nevyužito z toho důvodu, že žalobce nehodlal vést příslušné správní řízení ani v prvním stupni a spokojil se s ukončením věci v blokovém řízení.*“. V nyní řešené věci se jedná právě o případ, kdy se žalobce spokojil s projednáním věci v blokovém řízení, byť, možná vědom si slabých míst své argumentace, zdůrazňuje údajnou neudržitelnost rozhodnutí o přestupku (z 23. 6. 2011) tvrzením, že v rámci blokového řízení nemohl rozpoznat ze stručných odkazů pokutových bloků na ustanovení zákona, jaký přestupek měl vlastně spáchat, zejména když byl ujišťován, že je kontrolován jen kvůli nefunkčnímu světlometu. Nejvyšší správní soud již zdůraznil, že taková obrana je v kontextu nyní posuzované problematiky zásadně bezvýznamná. Pro úplnost ovšem dodává, že je také velmi nepravděpodobná. Ve správních spisech jsou založeny pokutové bloky, které jednoznačně zachycují zjištění policie při několika silničních kontrolách žalobce. Popis zjištěných přestupků, za které byl žalobce pokutován a které se staly následně podkladem pro zápis bodů v registru řidičů, je zcela srozumitelný. Nelze přehlédnout, že jízda bez užití bezpečnostních pásů představovala častý druh přestupkového jednání žalobce (v relevantním období ze šesti přestupků čtyři jsou tohoto druhu), ve všech případech je záznam právního hodnocení skutku totožný a ve dvou případech, 25. 5. a 6. 4. 2009, je doprovázen také slovní specifikací „nepřipoután“ respektive „za jízdy nepřipoután bezpečnost. pásem“. Ovšem pouze dne 23. 6. 2011 měl prvotní důvod

silniční kontroly, kterým na sebe žalobce upozornil, spočívat v nefunkčním světlometu jeho automobilu. To přirozeně nevylučuje, že při kontrole bylo konstatováno také další přestupkové jednání, spočívající v jízdě bez užití bezpečnostního pásu. Při zpochybňovaném přestupku dne 23. 6. 2011 je skutek specifikován pouze odkazem na příslušná ustanovení zákona, ale v kontextu předcházejících případů nelze přijmout žalobcovu argumentaci, že nevěděl, co podepisuje, jestliže měl tak bohatou a jednoznačnou předcházející zkušenost.

[20] Principy vyjádřené čl. 38 Listiny a čl. 6 Úmluvy ve vztahu k přestupkovému řízení tedy dotčeny nebyly. V kontextu nyní posuzované věci je toto konstatování zajímavé jen potud, že nijak nezpochybňuje rozhodnutí vydané v blokovém řízení, tvořící základ rozhodnutí v řízení o zápisu bodů do registru řidičů.

[21] Další podmínky řízení o zápisu bodů nebo o námitkách proti zápisu bodů do registru řidiče obsahují ustanovení § 123b odst. 2 a 3 a § 123c zákona o silničním provozu. Příslušný správní orgán rozhodující o námitkách (§ 123b odst. 2) je především oprávněn a zároveň povinen zkoumat pouze tu skutečnost, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů, tedy pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2, v posuzované věci tedy dle § 123b odst. 2 písm. a), zákona o silničním provozu.

[22] Tak také správní orgán postupoval, jestliže na základě rozhodnutí o spáchání uvedených přestupků, tedy podkladů pro zápis bodů ve smyslu § 123b odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, provedl záznam bodů v registru řidičů v rozsahu dle přílohy uvedeného zákona.

[23] Žalovaný tedy správně aplikoval zákon o silničním provozu na spolehlivě zjištěný skutkový stav a krajský soud tedy neměl v tomto směru žádný důvod jeho rozhodnutí zrušit.

Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[24] Ani tato námitka v nyní posuzované věci neobstojí. V zásadě lze odkázat na vcelku přiléhavou a srozumitelnou argumentaci krajského soudu k této otázce. Také Nejvyšší správní soud je toho názoru, že správní orgány v tomto směru nepostupovaly zcela v souladu se zásadami řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., (dále „správní řád“). S žalobcem lze souhlasit v tom, že zvolenému postupu dle § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu předchází povinnost správního orgánu dbát na odstranění vad podání příslušnou výzvou k jejich odstranění. Princip vstřícného vztahu správního orgánu k účastníku řízení nelze bez dalšího naplnit formálním konstatováním, že nezdůvodněné odvolání lze jednoduše považovat za návrh na zrušení celého napadeného rozhodnutí. Správní orgán nemůže chápat § 82 odst. 2 správního řádu do té míry zjednodušeně, že by například rezignoval právě na výzvu odvolateli odstranit vady podání (§ 37 odst. 3 správního řádu). I to je postup v zájmu odvolatele, zároveň směřující k naplnění základních zásad správního řízení.

[25] Uvedené pochybnosti jsou obecně o to významnější, že současný správní řád posílil odpovědnost účastníka správního řízení za rozsah odvolacího přezkumu (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71). Ze skutečnosti, že rozsah odvolacího přezkumu spadá do dispozice odvolatele, zatímco správní orgán nad rámec odvolacích důvodů se může věnovat naplnění základních zásad správního řízení jen ve vztahu k takovým skutečnostem, které jsou ze spisu zjevné, vyplývá i to, že v případech zcela nezdůvodněného odvolání nemusí správní orgán vůbec seznat důvody pro revizi napadeného rozhodnutí, ale ani pro případné zastavení správního řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu za předpokladu existence takových vad odvolání, které by bránily v odvolacím řízení pokračovat. Ani nezdůvodněné odvolání nebrání jeho projednání, pokud nemá takové vady, které by tomu bránily, takový postup však přichází v úvahu zejména v případech, kdy odvolatel nereaguje na výzvu správního orgánu k odstranění vad odvolání.

[26] Nicméně obecně přijatelná výhrada nesprávného postupu žalovaného ve správním řízení není v dané věci relevantní. Sám žalobce potvrzuje, že v důsledku nesprávného postupu žalovaného nemohl uplatnit takové skutečnosti, kterými by zpochybňoval správnost pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku, tedy toho, co v řízení dle § 123f silničního zákona vůbec nepřichází v úvahu, viz shora uvedené rozsudky ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93, nebo ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, a navíc se jedná o výhradu nepravdivou. Taková vada řízení, byť by existovala, proto nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, tudíž ani nezakládala důvod, pro který by měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá konstatováním, že neobstála ani jedna z kasačních námitek žalobce a proto kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[28] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalobce zároveň s kasační stížností podal také návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí ve věci samé je vydáváno bezprostředně, postrádá současné rozhodnutí o tomto návrhu smysl.

[29] O nákladech řízení tento soud rozhodl dle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů mu proto nepřísluší ze zákona. Žalovanému nelze toto právo přiznat, neboť mu žádné náklady nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu